

at vi foreslog at forlade enhver Reserverformation under samtlige Baaben. Vi gjorde det i Erkjendelse af, at der, forsaavidt vort Fædreland skulde blive indviklet i en Krig, og da den udelukkende kunde blive en Forsvarskrig, vanskelig kunde ventes nogen synkelig Forberedelsestid, hvorefter Afgjørelsen vilde staa lige for Døren, men det er da af overveiende Bigtighed, at de Kræfter, hvorover vi have at raade, kunne bringes tilstede med kortest mulig Varfel. Det var denne Betragtning, som ledede os til at forlade samtlige Reserverafdelinger under de forskjellige Baaben, og at foreslaa Reserverbataillonerne forandrede til Liniebatailloner. Vi foreslog dernæst ganske at forlade Underkorporalsinstitutionen, idet vi gik ud fra, at den Gjerning, der paahviler Underkorporalerne som underordnede Føgere og navnlig som Patrouillesføgere, fuldt vil kunne udføres af en vel uddannet og flink Menig. Vi foreslog fremdeles at forlade den faste Inddeling i Brigadefordre, idet vi erkjendte, at det kun derved vilde blive muligt, at Tilgangen til samtlige forskjellige Afdelinger kunde blive jevn. Vi forlode Sommerøvelserne og gik over til en noget indskrænket Tid for Efteraarøvelser, idet vi derved troede at kunne fremkalde et fyldigere Vilede af Krigens. Vi vovede os endvidere til at gennemføre det System for tvungen Udtagelse af Befalingsmænd, som allerede var gjort gjældende i Hærløven for Underkorporalernes Vedkommende, men som ikke var gennemført for Korporalens og Lieutenanterns. Vi gjorde Forslag til at gennemføre dette System i saa Henseende, og dets Punkter ere delvis optagne fra Ministeriets Side. Et af de Hovedpunkter, vi opstillede i vort Forslag, var navnlig en ikke uvæsentlig Indskrænkning i Tiden for Soldatens første Uddannelse, idet vi saae, at hvis vor Fordring om Vættelse i de pekuniære Byrder skulde blive mulig, maatte det ske paa dette Punkt; thi det er derved, at den største Del af Udgiften kommer frem, medens vi paa den anden Side mente, at vore unge Mennecker, selv i et saadant Tidrum, som vi havde bragt i Forslag, under den almindelige Udvikling af Oplysning og Dannelse iblandt dem, kunde uddannes til dygtige og brugbare Soldater. Jeg har nævnt disse forskjellige Punkter, fordi de nu ere optagne fra Krigsbestyrelsens Side, om end ikke fuldstændig, saa dog i de væsentlige Træk. Jeg betegner ikke dette som en Indrømmelse fra Krigsbestyrelsens Side med Hensyn til alle Punkter; thi de fleste af dem ere Forslag, der vare opstillede fra vor Side som Udviklingspunkter, som vi kunde opnaa andre Forslag, som betingedes deraf. Naar altsaa Krigsbestyrelsen har optaget disse Forslag og ubeladte Betingelserne derfor, er det jo ikke ganske lige Spil; men faktisk er det klart, at disse Forslag i det Væsentlige ere optagne fra Krigsbestyrelsens Side. Hvad jeg nys yttrede, gjælder imidlertid ikke om det sidstnævnte Punkt; i den Henseende erkjender jeg, at der er gjort en ligefrem Indrøm-

melse overfor Folkethingets Flertal, nemlig med Hensyn til Indskrænkningen af Tiden for Soldatens første Uddannelse, og jeg erkjender dette saa meget hellere og saameget mere, som intet af Flertallets Forslag har mødt saa stærk en Modstand som netop dette; saameget mere anerkjender jeg, at vi i dette Punkt have faaet Medhold fra Krigsministerens Side. Ganske vist er der søiet Betingelser til for Gjennemførelsen af det Forslag, der er opstillet, og til disse Betingelser skal jeg senere komme tilbage. De nævnte Indrømmelser varle forsaavidt godt for det Arbejde, vi nu gaa til; de varle ialtsald, at der vil kunne finde en Overveielse Sted af Grundene og af Forslagene fra begge Sider, sete i og for sig, men paa den anden Side maa jeg ogsaa sige til, at der endnu er langt tilbage, før Enighed er tilveiebragt. Der er endnu væsentlige Punkter, som jeg ganske vist antager, at dette Thing maa gjøre til Betingelse for at kunne give et endeligt Lovforslag herom sin Stemme. I den foreløbige Betænkning, der i 1872—73 blev afgivet om Hærløvdraftet, opstillede der fra Flertallets Side tre Hovedsynspunkter, som vi ville lægge til Grund for vort Arbejde, og som vi forlangte lagte til Grund for Loven herom. Med den ærede Formands Tiladelse skal jeg oplæse disse tre Punkter. Man gik ud fra Overbevisningen om: „1) at man ikke paa nogen Maade „skjult eller aabenbart“, bør fravige Grundfætningen om den almindelige Bærnepligt og alt Mandstabs Baabensvælfte — 2) at man uden Skade for Hærens Kampdygtighed paa visse Punkter, navnlig for Fodfolkets Vedkommende, kan indskrænke Tjenestetiden, naar man paa andre Punkter styrker de forskjellige Ledssammensjoning — 3) at man under alle Overveielserne maa have for Die at tilveiebringe en Ordning, der er mindre kostbar end den nuværende, som ved sine mange Konsekvenser har ført til et pekuniært Resultat, der ikke lidet overkrider den Grændse, der saavel af Forsvarskommissionen, som af Rigsdagen i sin Tid blev opstillet for Bevillingen til Forsvarsvæfnet.“ Jeg erkjender, at vi med Hensyn til de to første af disse Hovedpunkter have mødt nogen Smøbekommen fra den ærede Krigsministerens Side, men derimod ikke med Hensyn til det sidste, som jeg strax skal komme til. Det første Punkt er det om den almindelige Bærnepligt og alt Mandstabs Baabensvælfte. Det er dette Punkt, der har givet den nu bestaaende Hærløvs sin store patriotiske og politiske Betydning, og det er ogsaa netop dette Hovedpunkt deri, som gjorde, at Loven i sin Tid blev hilset med saa megen Tilfredshed, selv fra de Sider, der ikke i Alt kunde være enig med den. Man har senere forsøgt at komme bort fra denne Grundfætning; jeg siger ikke, at det er slet fra Krigsbestyrelsens Side, men der er, navnlig i tidligere nedsatte Udvalg, stillet Forslag, som gik ud paa i Principet at komme bort fra den Grundfætning, som jeg her har nævnt. Jeg siger herved